

De Ontmoeting

Het had overal kunnen zijn, maar het was in Jeruzalem. Hier had de winter een sluier over de stad gespreid en de gezichten grauwer gemaakt. Althans, in mijn optimisme meende ik de sleetsheid tijdelijk, hoewel er genoeg redenen zijn te geloven dat het tegendeel waar was. De eeuwenoude straten waar je normaal alleen in de schaduw van pijnbomen loopt, werden nu omlijnd door affiches waarop Donald Trump bedankt werd voor zijn verdiensten aan het vredesproces tussen de Palestijnen en Israëliërs. De muren van de oude stad hadden dit buiten weten te houden, maar ook hier, met de militaire aanwezigheid, selectieve fouilleringen en de achterdochtige ogen waarmee mensen elkaar aankeken is het conflict nooit ver weg. Toch is er ook een ander Jeruzalem, een stad die zich openbaart wanneer je het verdriet dat de straten ademen even vergeet. Dit kan altijd plotseling gebeuren, omdat de stadsbewoners in hun dagelijks leven ook een ontroerende verdraagzaamheid door laten schemeren als je goed op ze let. En omdat er soms een licht geworpen wordt op ons leven, waarvan we niet weten waar het vandaan komt of waar het heen gaat, maar waarvan we de warmte zonder twijfel voelen. Dit is het verhaal van een ontmoeting.

De ochtend dat ik besloten had naar de Tempelberg te trekken was fris. Omdat de meeste bezoekers nog in bed lagen, was er geen mensenstroom die ik kon volgen naar de ingang. Dat het stratenpatroon van de oude stad gedictieerd was door de trage uitbreidingen van de pre-industriële wereld hielp niet bepaald. Ik had dus al heel wat steegjes gehad en afslagen gemist voordat ik bij een poort aankwam die hoog boven de scheve klinkertjes uittorende. Deze was, net als de meeste gebouwen in de oude stad, opgetrokken uit een broze, gelige steen en werd bewaakt door twee gewapende soldaten. Deze leken zichtbaar verrast toen ik hen aansprak, maar ze hielpen me zonder al te veel vragen op weg. Nadat ik me van hen afgekeerd had zag ik in de verte een figuur lopen zoals ik, iemand die zichtbaar ergens naar op zoek was maar geen telefoontje had om de verwarring te verbergen voor de buitenwereld. “Zoek je de weg naar de Rotskoepel?” Ik verbaasde mezelf dat ik het hem vroeg, normaliter spreek ik mensen niet zomaar aan op straat. Hij knikte als antwoord op mijn vraag. “Volg mij maar, ik ga daar ook heen.” Alweer verraste ik mezelf, al schrok ik niet van mijn woorden, en hij ook niet.

***

We vragen altijd aan anderen *waar* ze op reis gaan, maar is het niet interessanter om te weten *waarom* ze op reis gaan? In de trein of het vliegtuig zitten natuurlijk mensen ‘gewoon, omdat anderen ook met de trein of het vliegtuig ergens heengaan’, of omdat geld en zaken hen naar het buitenland lokken. Maar er zijn altijd mensen met een verhaal. Loopt je buurvrouw ergens voor weg, of is ze ergens naar op zoek? Gaat ze het opnieuw proberen met een oude liefde? En de grote man voor je, zit hij daar misschien om iemand te ontmoeten, en weet hij al wie?

***

Terwijl we langzaam omhoog klommen, maakten we kennis voor de vorm. Ik merkte al gauw dat het was alsof ik geen geheimen had of wilde hebben voor deze man, alsof hij een sleutel had voor mijn hart zonder dat ik wist dat het ooit op slot gezeten had. Ik voelde me op mijn gemak bij deze vreemdeling, zonder dat ik me ook maar enigszins fysiek aangetrokken voelde tot hem. Zijn gezicht stond vriendelijk, doch enigszins afwezig. Soms kreeg ik de indruk dat zijn geest op reis was, net als zijn lijf. Waar ik geen geheimen had voor hem, liet hij weinig los over zichzelf. Hij bleef naar mij vragen en verrukt als ik was om alles op te biechten en begrepen te worden, stapte ik hier makkelijk overheen. Zo kwam het dat toen we eenmaal op het plateau

waren dat de blauwe Rotskoepel draagt, ik geen last ondervond hem te bekennen dat ik graag rondjes om het gebouw wilde lopen. Als hij gevraagd had waarom, had ik hem geen antwoord kunnen geven. Toch moest ik het omcirkelen. Vroeger, zo vertelde ik hem, toch bij wijze van verklaring, had men al ontdekt dat wandelen heilzaam kon werken op de geest. Aristoteles en zijn volgers werden niet voor niets “peripatetici” genoemd, “zij die rond lopen”, en ook dat kloosters voorzien werden van een kloostergang had ik nooit vreemd gevonden. Ik had een gevoel dat ik hem van dit alles niet hoefde te overtuigen. Samen liepen we rond, en samen liepen we verder, twee dagen lang door de stad.

In die dagen kwam ik te weten dat hij uit Zuid-Korea kwam, en een vrouw en kind had. Hij vertelde over de tochten die hij gemaakt had en hoe lang hij al onderweg was. Maar hij vertelde nooit waarom ik hem gevonden had in Jeruzalem en hij zei mij ook zijn naam niet. Voor een ontmoeting zo onbepaald had ik die ook niet nodig. Ik heb hem zelf later nooit een naam gegeven. Zonder naam stond hij buiten tijd en ruimte. In plaats van aan zijn persoon, was ik gehecht geraakt aan zijn gezicht en aan het gevoel dat hij bij mij opriep, een warme en vrije liefde. Toen ik, nadat ik het Nationale Museum bezocht had, dacht dat hij vertrokken was, had ik daar dan ook vrede mee. De magie van deze man zat hem niet in wie hij was, maar in alles wat hij niet was en wat hij niet zei. Ik was betoverd door zijn stilte, en had het gevoel dat deze ontmoeting plaatsvond met goedkeuring van het land waar we waren. Waarom was het Joodse volk immers ooit uit Israel vertrokken? Wat lag er in Egypte, waarom moesten ze weg? Ze volgden God en gehoorzaamden aan de opdracht om te vertrekken.

***

De dag voor mijn vertrek liep hij met mij tot het huis van de vrouw bij wie ik verbleef. Het stadsloof probeerde ons een handje te helpen en beschutte ons van het avondverkeer. Toen ik hem aankeek om afscheid te nemen, toen kwam toch het verdriet. In niet veel meer dan een dag was ik een stukje om hem heen gegroeid, naar het licht van zijn gezicht. Ik heb hem nooit meer gezien. Soms vraag ik me af of hij de reden was dat ik op reis ging.